

I glemselens strie land

Vi arbeider blant mennesker
i glemselens strie land,
blant dem som titt er innom
en fjern og fremmed strand.
De føler ofte uvisshet -
«Hvor skal jeg? Hva skjer nå?»
- men ofte er det spørsmål
som vi kan svare på.
Så innimellom skjer det
at vi ikke kan gi svar,
og ord blir bare tomhet
som ingen mening har.
Et vennlig grep om hånden,
en stemning som er god
kan da formidle trygghet
og gi en egen ro.

Og de som har sin kjære
her på vårt aldershjem
kan gi oss viktig lære
fra slik de husker dem,
en lære vi kan bruke
i øyeblikkets NÅ
og slik få til et fellesskap
rundt ting de kan forstå.
Alt som er langt tilbake,
det huskes aller best -
små hendelser i livet
fra hverdag og fra fest.
Vi ønsker å gi alle
vår omsorg og respekt,
men også midt i alvor
ta tid og ha det kjekt,
en dans på stuegulvet,
et smil og kanskje klem,
men se hver enkelts ønske
og trå svært varsomt frem.

Visst har vi det for travelt,
visst feiler vi i blant,
og ubehaget tynger
når tid vi ikke fant.
Vi ser jo vår begrensning,

vår arbeidsdag går fort,
og mangt av det vi ville
det fikk vi ikke gjort.
Men når et ansikt sprekker
i godt og kjærlig smil,
det gleden i oss vekker
og overskudd blir til -
det er små trolldomsstunder
der tiden gjør et hopp,
i slike små sekunder -
ja, da står solen opp.

Dette diktet har Kjell Arne Norum sendt
inn. Han fant det på veggen på et
sykehjem på Vestlandet.
Hvis noen kjenner opprinnelsen,
så si gjerne ifra.